

CAMINS FRESSATS

I Premi APELLC de narrativa i poesia Joves.lit.

*D'aquí a molts i molts anys contaré
qui sap on, amb un sospir, el fet:
dos camins divergien dins d'un bosc,
jo vaig triar el menys fressat dels dos,
i això ha fet que tot fos diferent.*

Robert FROST

CAMINS FRESSATS

Un dia vaig emprendre aquests camins
per primera vegada. Com avui,
feia calor i pels caminets ombrats
se sentia el batec de les cigarres.
No hi havia tombants en un camí
que no portava enlloc, i sense pressa
m'asseia en una roca, a contemplar
els mateixos paisatges que veig ara.
Una casa de pedra abandonada
i més camins, i enllà de les muntanyes
els camps d'avellaners, i encara el mar,
silenciós i quiet amb el mateix
silenci de les branques. Jo sóc l'únic
que ha tornat diferent aquest paisatge
de camins ja fressats. Aquest entorn
senzillament va fer de decorat,
i ara fressar camins és indagar
les golfes d'un teatre abandonat.
No hi havia tombants en el camí,
però el principi queda tan llunyà
que s'ha difuminat en un paisatge
a través dels meus ulls improrrogable.

EL MITE DE SÍSIF

Amor, i mort, i els segles van rodant
pel pendent de la història costeruda,
i pensadors i pensaments, els uns
als altres soterrant-se sense dol,
van assolint el cim altra vegada
sense adonar-se en què rau el seu fat.
Com a un mite de Sísif capgirat,
se'ns esgoten les roques. Només queda
un cim immens cobert d'un mar de cranis.

PETONS DE SANG

Petons de sang. Et beso sense pell
en els llavis, i et faig la carn al punt.

Com un amor fogós, foc lent ens crema
a les entranyes, i amb el meu pinzell
molsut et pinto el cos de color blanc
i la blavor dels rius a flor de pell.

Un petó fugitiu. Et dic adéu
fins que ens tornem a veure. Mentre espero,
a poc a poc vaig mossegant-me els llavis.

EL CANT DE LES SIRENES

El capvespre es desfà entre migdiades
i finestres tancades, i m'aboco
a l'ampit dels teus ulls i allargo el braç
per tocar-te les llunes dilatades.

Ets tan meu com el cel o les estrelles,
i m'adormo en els braços encreuats
com paraules lligades amb sirenes
que canten voraçment per naufragar-me
en la nit que ha tornat, i els carrers bruts
s'entarongeixen amb els fanals d'ambre.

La finestra és un marc, i la façana
una paret. No passaré d'un quadre
que s'exposa escrivint. Que s'exhibeix.

NO HI HA CAP PETJA PROU FONDA

Entorn la mort es congria, famolenca,
la gran temença del final de tot.

El cel és fang, la mar és un pou negre,
i marca el temps l'ull rítmic, nerviós,
parpellejant tic-tacs definitius.

Les parets de la cambra t'apreten,
com un taüt,
i el llit pren la mesura del teu cos.

L'endemà et llevaràs i seràs gran,
i el mateix cel serà del tot distint.
Hauràs comprès que un dia moriràs,
i que el teu nom s'esborrarà
per sempre,
que no hi ha cap petja prou fonda
per resistir el vent del temps.

INTERLUDI

—Quan vaig prendre butaca en aquest món,
no en sabia els actors, tampoc si l'obra
tindria el guió fet, escrit d'antuvi,
o bé seria una improvització.

Tantes cares fugaces, tants moments
com escenes que passen i no tornen,
i aquella por que quedi l'escenari
ocupat sols pel cos de la meva ombra.

I finalment que passin el teló.

—Jo crec que vas errat, perquè en el fons
no hi ha cap escenari.

—Tens raó,

no sóc a la platea, sóc actor.

—No exactament...

—Llavors no entenc que dius.

—El món és un gran pati de butaques,
i allí els humans es fan al joc de viure,
distrets mirant-se, i prou, els uns als altres.
L'escenari el reserven per a uns pocs.

FOTO DE FAMÍLIA

En aquest lloc, recordo, farà uns anys
ens hi vam fer una foto de família,
sota els arbres ben vius d'aquell estiu
i el so de les onades del Miracle.
La meitat ja són morts. El meu tiet,
abandonat, ara viu sol, i l'avi
no recorda aquell dia en què ens vam fer
la foto de família. De llavors
ençà només els arbres es conserven
tan lúcids i tan joves, i la mar,
—només la mar— encara no ha envellit.
La ciutat és en braços de la nit
i en capturo l'instant, i em revé el flash
d'una aparent felicitat. Que en són
de boniques, les fotos de família.

DEMÀ M'AFAITARÀS

Aquesta noia és com la meva barba,
mai no creix i altres homes la rebreguen
i la deixen de banda fins que els dies
li donen nom. La vida se li escurça
i li diuen demà m'afaitaràs,
però somriu ingènua. No ho entén
ni ho vol tampoc entendre, i es destrossa.

Aquesta noia té vint-i-un anys,
però és com una barba de tres dies
multiplicada, i en el seu estiu
no contempla equinoccis. La tardor
vindrà, però. I amb fulles d'afaitar.

AQUELL DUBTE

A poc a poc el dia ha madurat
sense que ens n'adonéssim,
i ara, de nit, ja és tard per collir res.
Les fulles imiten el so de la pluja
i tot el cel és una copa espessa.
Cal que tornem a casa, resignats,
imitant el camí del sol que es banya
en el suc del crepuscle, formulant-nos
novament aquell dubte.
Potser la fruita, caiguda, som nosaltres.

HAEC OMNIA TIBI DABO

Tot això et donaré. Nits de novembre,
i avingudes turqueses, turons foscos
coronats amb esglésies fetes d'ambre;
les amistats caduques, les perennes,
els dies de tardor, la primavera
amb cafès ensucrats d'una conversa
sense cap mot amarg. Un altre nom.
Felicitat, virtualitat. Això
et donaré en l'instant d'un parpelleig,
i tu, com una fulla sense volta
de full, et marfondràs en carrers ocres
perquè d'altres nous peus et facin miques.
Tot això et donaré, i quan te n'adonis
que ho has oblidat tot, ja serà tard.
T'adonaràs que tot el que et donava
era un oblit per suplantar-ne un altre.

MILITAT OMNIS AMANS

“Tot estimador és un soldat i Cupido té els seus propis campaments”...

OVIDI, *Amors*

La nit és tot el meu camp de batalla.

I aquests estels que veus, mentre t’escric,
bales de plata.

Hi ha un dibuix per tu traçat amb punts,
versos antics i prades. Per a tu
són els mil ulls que et veuen estirat
sota una nit de velles enyorances.

I mentre tu t’estàs mirant el cel
i li fas alabances,
jo m’estic, lluny de tu, disparant trets
al cel d’abril: desesperat, estic
foradant tot el cel per a fer caure
la planxa fèrria i negra de la nit,
i amb la llum del nou dia retrobar-te.

Però els meus trets són versos, són estels:
vanitoses i belles, però inútils
al capdavall, incrustacions de plata.

EL NÚMERO ABANS DE L'INFINIT

Perdut en la memòria i mai escrit,
desterrat dels quaderns i el pensament,
condemnat a la vora de l'immens,
sóc el número abans de l'infinit.

Envejós dels amics sempre esmentats
calculats a pleret per matemàtics,
i fotut per natura en geriàtrics,
buscant un lloc per probabilitats.

Acusat fins i tot d'inexistent,
ningú em vol creure quan perjuro ser-hi:
és paraula de número, i no esperis
validesa absoluta en aquest fet.

SENSE TÍTOL

El traqueteig de l'autobús i un noi
llegint al teu costat. I mentre enfiles
les avingudes, ara que enfosqueixen
clapades de llums blanques, de reüll
espies les paraules que llegeix
atentament en aqueix llibre obert.

I sense ni tan sols saber-ne el nom
t'endinses al seu món: desapareix
l'autobús, i el carrer es buida de cotxes,
es replega l'asfalt i es submergeixen
al teu voltant les illes, fins que sols
resta el cel fonedís i les muntanyes.
Però les pàgines que entrellegeixes
en llibres de què no saps nom o autor
són com els somnis irrecuperables.

El noi se'n va i ràpidament es tanca
tot allò obert. I tornes a l'embús
de la ciutat, ja a prop de la parada,
a ser anònim de nou, entre la gent
que passa pels carrers atrafegats.
És vana la il·lusió de la recerca
perdut entre tants somnis sense títol.

REVELACIÓ

I m'enterro en la sorra de tants dies
i em nafro les parpelles mentre busco
una bola de vidre, l'ull mirífic
que em reveli la crua veritat
del món que visc. La casa dels miralls
sense martells enlloc. Trascendiré
com aquella obsessió que intentes creure
que ja no hi és, i truca un altre cop
a la porta del nínxol, ressorgint
com un cosí llunyà el dia dels morts.
A fora alguna espelma compassiva
farà llum a la làpida, i a dins,
banyat en líquid roig i transparent,
esperaràs la gran revelació;
la dels homes que en vida no comprenen
que som un negatiu, i que la fama
és el clixé d'un gran fotomuntatge.

A LA BIBLIOTECA DEL TRINITY COLLEGE

El temps no ha travessat mai aquests murs.
Mentre passava el riu, mentre envellien
les cares i les veus s'envidreïen,
aquí tot va romandre, i cada gest
dels rostres pàl·lids es conserva intacte,
absent com és el marbre d'aquest joc
humà del temps que passa i ens empassa.
No hi ha camí ni temps, en aquest lloc.
Només la veu resclosa dels ocells
i el prim silenci de les seves ales,
només un bosc de llibres, tan espès
que amaga la visió amargament clara
del desert de què som un complement.
Passar a ser part d'aquesta biblioteca,
ser llibre, bust, és tot allò que ens queda
a aquells que ens reca veure passar el temps.

L'INCOVADORA

La ciutat en taronja i el carrer
submergit en un líquid. Pensaments
fetals que prenen vida, mentre els arbres,
lligats amb els cordons umbilicals
de les branques caduques, extingides,
tornen mirades fosques com un ventre
clapat d'ulls com melics buidats. No hi és
la nit ni la ciutat. Només hi ets tu
escrivint en un banc mentre se senten
els vehicles de fons, i el seu soroll
t'ofega com la bossa d'una mare
que aborta relligant-se les entranyes.
Ets un nen malformat d'incovadora
que es realitza teixint, com les aranyes,
tots els versos d'un món pensat en prosa.

AMALFI

Les carreteres fan cal·ligrafia
i la nit posa punts sobre les comes
de finestres enceses i llimones
i llum de grutes grogues sota el mar.
El viatge ha acabat, i el viatger
perd el seu digne nom, entre les cales
dels pobles mariners, rememorant,
com si ja hagués passat, cada moment
que acaba de torçar-se, i cada corba
que fa el camí és un nou pressentiment.
El sol ja ha emprès en roig l'últim tombant,
la badia es marceix, la mar esmussa
la línia del finit, el fil d'on penja
la clau del teu retorn —molts horitzons
enllà d'aquest roman el teu destí,
indestriable com aquest capvespre
que es suïcida entre els penyasegats.
S'esfulla el calendari i, tanmateix,
et cal el sol per pressentir el que saps.

NO SERVIRAN DE RES LES VERITATS

No servirà de res dir-te les veritats.

L'estiu va ser, i l'hivern ja m'ha glaçat
els retrets a la punta de la llengua.

Un dia vam ser sol, vam trepitjar
amb els peus nus el blau verdós del mar
passejant platjes d'illots inconcebibles.

No oblidarem aquelles meravelles
mentre continuem volent tornar-hi.

Però ara, aquí, l'estiu se'm difumina,
i a mesura que anem desfigurant
aquella realitat, ens formarem
un fals record feliç d'aquell viatge.

I això que escric és part d'aquelles illes,
i d'aquell mar, i d'aquell poble blanc
en les darreres hores quasi lila.

No serviran de res les veritats
perquè de fet jo vaig ser la mentida.

FORA MURALLA

El meu passat s'està fora muralla,
i jo, de dins, me'l miro, mentre el vent
va erosionant la pell amb les olors
de la nostàlgia. Als peus del mur enorme,
l'escola buida i plena de records,
sota el sol de diumenge, silenciosa
com si hagués mort del tot, em mira atenta
des dels seus finestrals per on, tants cops,
vaig anhelar les tardes de divendres.
No tornaran, però, els dies d'escola.
I dintre d'aquests murs, que cap nostàlgia
no pot llimar, serà sempre diumenge.

ENTRE HERÒDOT, RIMBAUD...

Entre Heròdot, Rimbaud, passen les hores,
i entre línies el vent vincla les ombres
del ficus que no deixa d'assentir.
Asseguts en aquesta galeria
només hem vist el sol quan, al migdia,
passava àlgidament. Ara, però,
s'il·luminen els últims capitells
del sol morent darrere les muntanyes
encesos de vermell, i finalment
també s'apaguen. Per això em pregunto
si nosaltres mateixos no passem
com aquest sol, i aquesta joventut
no és un claustre amb parets que ens impedeixen
veure l'ocàs. M'aturo i obro els ulls.
S'ha fet de nit, i enllà de les columnes,
calladament, el ficus diu que sí.

CANSAT

Estic cansat d'escriure tant silenci
i tanmateix necessitar paper;
cansat d'aquesta mort per on em perdo
com en un laberint, i fatigat
d'aquest amor que em va desfent les ales.
Estic cansat de recercar amb l'esguard
un mar on anar a raure, i només veure
un desert erm i ple de sal amb aigua.
Cansat de mi, cansat de les paraules,
de perseguir-les, de necessitar-les,
cansat d'estar cansat i, sobretot,
d'escriure coses com aquesta d'ara.
De vegades escriure és tan barat
que surt més car del que m'imaginava.